

[Aksel Larsen.]

af dem var kommet. Der blev af Overborgmester Viggo Christensen givet os en lang og talfyldt Redegørelse for Hovedstadskommunernes finansielle Stilling og for de Byrder, der vilde blive paalagt dem gennem de Luftværnsforanstaltninger, med Hensyn til hvis Iværksættelse Regering og Rigsdag var afgørende. Man konkluderede i, at da det var Foranstaltninger, der skulde iværksættes paa Statsinitiativ og efter Statsbeslutning, burde Staten helst bære alle Udgifterne, i hvert Fald en væsentlig Del af dem, og man bad de tilstedeværende Rigsdagsmænd for Hovedstadskommunerne udtale sig om denne Sag og saa vidt muligt støtte et Arbejde i denne Retning.

Hvis jeg ikke husker meget fejl, udtalte man sig fra alle repræsenterede politiske Afskygningers Side om Sagen; det mindede i den Henseende i mangt og meget om et Vælgermøde, hvor en indflydelsesrig Vælger retter en Interpellation til de ærede Kandidater, som saa alle siger, at de vil saa forfærdelig gerne imødekomme ham; for samtlige Partier, der var til Stede, sendte en Mand i Ilden, som forsikrede, at han vilde med Ild og Blod og Liv og Sjæl kæmpe for, at Staten skulde betale disse Udgifter for Hovedstadskommunerne. Den socialdemokratiske Ordfører var ingen Undtagelse, den radikale heller ikke; den, der svang sig højest op, var ganske vist den konservative.

Men hvad bliver det saa til, naar det kommer til Stykket? Da synes man at have glemte Løfterne fra Vælgermødet paa Raadhuset. Jeg ved ikke, hvad Aarsagen er til det; jeg er afskaaret fra at udtale mig alt for detaillert om den Sag, idet jeg mangler det nødvendige Materiale. Det blev ganske vist lovet os af Overborgmester Viggo Christensen, at vi skulde faa det i skriftlig eller trykt Form, men vi har ikke faaet det.

Jeg vil fortsat mene, at disse Luftværnsudgifter for største Partens Vedkommende burde afholdes af Staten, ogsaa af den Grund, som jeg sagde paa Raadhuset, at Staten har i hvert Fald ganske anderledes Mulighed for at bestemme, hvor den vil hente Dækningen fra, medens jeg erkender, at der er sat visse Grænser for, hvad Københavns Kommune kan tage i direkte Skat. Og skal Københavns Kommune betale det, risikerer vi altsaa at se det hele eller en stor Part af det væltet over paa de fattige i Form af indirekte Skat. (*Oluf Pedersen*: Det er jo det, I vil have!). Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen benytter som sædvanlig Lejligheden til at demonstrere, at han ikke begriber et Kvik af, hvad

der foregaar. Det kan vi naturligvis ikke have noget imod, selv om vi ikke behøver disse trivielle Gentagelser — vi ved det godt.

Det er, hvad jeg har at sige om den foreliggende Sag. Vi Kommuner vil altsaa ikke medvirke til Lovforslagets Fremme. Uanset at de Partier, der i Borgerrepræsentationen eller paa Raadhuset tidligere har ytret en Mening, der var nogenlunde sammenfaldende med vor i de praktiske Konklusioner — uanset at de i større eller mindre Grad har skiftet Mening og Kulør, holder vi fast ved vor Mening. Derfor vil vi modsætte os Lovforslagets Fremme.

Vi henstiller i øvrigt, at man bestræber sig for, naar der skal udskrives Skat, det være sig i Statsmaalestok eller i Kommunerne, saa at lægge Byrderne paa Velhavernes Skuldre, ikke søge at klare sig ved at udskrive indirekte Skatter, men derimod udskrive direkte Skatter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bindslev har Ordet for en kort Bemærkning.

Bindslev: Indenrigsministeren synes at stille sig noget tvivlende over for, hvorvidt jeg kunde tale paa Kommunens Vegne med Hensyn til det Regningskrav, Kommunen har fremsat. Jeg skal der henvise til Københavns Kommunes Henvendelse til Regeringen og Rigsdagen af 23. November 1927, en Henvendelse, der i alt væsentligt dækker de Synspunkter, jeg har ført frem, selv om Tallene har ændret sig siden da.

Ministeren synes ogsaa at være noget tvivlende med Hensyn til det specielle Tilfælde, jeg drog frem. Jeg skal her med den høje Formands Tilladelse citere en embedsmæssig Skrivelse, der er indkommet til Borgerrepræsentationens Budgetudvalg desangaaende:

„I den derefter følgende Tid fandt der Forhandlinger Sted mellem Kommunen og Indenrigsministeriet. Angaaende disse skal her blot nævnes, at de, for saa vidt angik Overpræsidiets Kontorholdsudgifter, resulterede i, at Indenrigsministeren søgte Bevilling paa et midlertidigt Tilskud til Kommunen paa 40 000 Kr., idet Kommunen til Gengæld traf Beslutning om at yde Det danske Luftfartsselskab et Tilskud paa 100 000 Kr. aarlig i 2 Aar. Ved den paagældende Lejlighed blev Spørgsmaalet om Kontorholdsudgifterne saaledes kædet sammen med Kommunens og Statens Stilling til Luftfartsselskabet.“

Det er Ord nok, som det hedder.

Naar Ministeren nu søger at dække sig